

این ایتالیا است که می تازد

۲۴

به یاد فینال یورو ۲۰۰۰

۲۴

همیشه موفق در مقابل ایتالیایی ها . .

۲۵

تمام فینال های ۶ دوره اخیر

۲۶

خبر آخر

بیست و سه بازیکن تیم منتخب جام جهانی

فدراسیون بین المللی فوتبال روز جمعه فهرست ۲۳ بازیکن منتخب هجدهمین دوره رقابت های جام جهانی را منتشر کرد که در آن نام هفت بازیکن از تیم لاجوردی پوشان ایتالیا به چشم می خورد. تیم منتخب جام جهانی توسط کمیته فنی فیفا انتخاب شده است. بازیکنان موسوم به ALL STAR عبارتند از:

دروازه بانان: جان لوئیجی یوفونو (ایتالیا)، یسن لسن (آلمان)، ریکاردو (پرتغال)
مدافعان: روبرتو آیالا (آرژانتین)، جان تری (انگلیس)، لیلیان تورام (فرانسه)، فیلیپ لام (آلمان)، فابیو کاناوارو (ایتالیا)، جان لوکا زامبروتا (ایتالیا)، ریکاردو کاروالیو (پرتغال).

هافبک ها: زین الدین زیدان (فرانسه)، میشلایل بالاک (آلمان)، آندره پیرلو (ایتالیا)، گنارو گتوزو (ایتالیا)، لوئیس فیگو (پرتغال)، مانیش (پرتغال)

مهاجمان: هرنان کرسپو (آرژانتین)، تیری آنری (فرانسه)، میروسلو کلوژه (آلمان)، فرانچسکو توتی (ایتالیا)، لوکا تونی (ایتالیا)

پودولسکی بهترین بازیکن جوان جام

«لوکاس پودولسکی» مهاجم تیم ملی فوتبال آلمان به عنوان نخستین برنده جایزه بهترین بازیکن جوان رقابت های جام برگزیده شد. پودولسکی براساس رای هواداران فوتبال که بیش از یک میلیون نفر در این رای گیری شرکت کردند و همچنین انتخاب اعضای کمیته فنی فدراسیون بین المللی فوتبال، جایزه بهترین بازیکن جوان را به خود اختصاص داد. کریستیانو رونالدو، از تیم پرتغال، لیونل مسی از آرژانتین، فابریگاس از اسپانیا، بارنه‌تا از سوییس و والنسیا از اکوادور پنج بازیکن دیگری بودند که برای کسب این جایزه با پودولسکی رقابت داشتند. در این رای گیری ۱۴ عضو کمیته فنی فدراسیون بین المللی فوتبال شرکت کردند.

فینال دشوار

به اعتقاد «فرانتس بکن باوئر» چهره برجسته فوتبال آلمان و رئیس کمیته میزبانی رقابت های جام جهانی داشتند اما الان به اوج آمادگی و هماهنگی رسیده‌اند. بکن باوئر که در سال های ۱۹۷۴ و ۱۹۹۰ به عنوان بازیکن و سرمربی جام قهرمانی جهان را به دست آورده، نقش اساسی در متقاعد کردن فیفا و کسب میزبانی هجدهمین دوره این پیکارها برای آلمان داشت. تیم آلمان به رغم درخشش قابل قبولی که در این مسابقات داشت، در نیمه نهایی برابر ایتالیا حذف شد.

احوالات ریموند دومنک پیش از فینال

برج عقرب دور از قمر

حالا ریموند دومنک اینجا است، کسی که برای مطالعه و تحقیق در مورد طالع بینی زاده شده است، کسی که مثل فلاسفه کلاسیک به بشریت فکر می کند و مثل خیلی های دیگر به طالع بینی اعتقاد دارد. با این اوضاع و احوال است که با جملات خود همه را متعجب می کند. وقتی که تابستان ۲۰۰۴ نیمکت تیم ملی را تحویل او می دهند از مبالغه هایش دست برنمی دارد: «راحت به ۹ ژوئن فکر کنید که بازی فینال را انجام می دهیم و بعد هم به پاریس برمی گردیم تا جشن بزرگی را برپا کنیم. این امیدواری قیمت زیادی ندارد» ۵۰۰ هزار یورو برای دوسال. حتماً ستاره ها به او گفته اند که زندگی چگونه پیش خواهد رفت. او بیشترین اطمینان خود را مدیون ده سال کار در تیم زیر ۲۱ سال فرانسه است که همیشه به عنوان سرمربی کار کرد اما این کار طولانی فقط یک موفقیت برایش به همراه داشته است: یک قهرمانی با تیم لیون در دسته دوم. آیا این کافی است؟ راز کلمه کلیدی فلسفه این مربی است. به نظر می رسد در تمام این موقعیت ها این روح شارلوت است که برگشته و خود را در جسم دومنک نشان می دهد؛ با آن چشم های تپیدار، لباس و کفش های تکراری، چهره نه چندان جذاب، سنگین و البته عاجز در برقرار کردن رابطه ای خوب با زیدان. حتی در ظاهر هم نمی تواند این کار را انجام دهد. او بیشتر دوست دارد چخوف و یونسکو را بازی کند، نه چیزهای بی ارزش دیگری را. برای همین مقابل خبرنگاران همیشه بازی می کرد و قبل از اینکه سرمربی تیم ملی شود با اطمینان به آنها می گفت: اگر این پست خالی شود، حتماً آن را به دست می آوردم «گرچه بعد از آن داستان جام جهانی آمریکای ۹۴ پیش آمد و عده ای زیرچشمی به او و گفته های قبلی اش توجه داشتند. فدراسیون فوتبال از او خواسته بود که برای دیدن یک بازی به بوستون برود. اما بعد گفتند لازم نیست» اما او می رود. برای اینکه بلیت هایش را بفروشد. دو مامور پلیس که مثل تماشاگران عادی به نظر می آمدند او را دستگیر می کنند و یک شب را در زندان می خوابد. در آمریکا جایی برای بازار سیاه بلیت وجود ندارد.

دومنک همه بازیکنان بزرگ فرانسه را دیده است که چگونه رشد کرده اند و مشهور شده اند. اما از این جمع فقط ویرا، آتری، سانبول و گالاس به او وفادار می مانند. زیدان و تورام از فوتبال خداحافظی کردند. بعد دوباره به آن فکر می کنند. احتیاج داشتند که بیشتر فکر کنند. دومنک به ستاره شناسی اعتقاد دارد و طالع بینی را هیچگاه فراموش نمی کند. او هرگز دو عقرب را با هم به میدان نمی فرستد. «فقط وقتی با هم به میدان می روند که همه چیز را از دست داده باشیم.»

یک «شیر» را در خط دفاع نمی گذارد «دیر یا زود می خواهد شرایط مشکل را نیز تجربه کند و خود را به خطر بیندازد» شاید خیلی جالب باشد که همه را در قالب قهرمانی تمام شود و برای جشن به پاریس برویم.

یک تیم به میدان نفرستیم اما اینها فقط در دایره افکار می ماند اما طی این ۲۳ ماه و ۲۶ بازی برای پیدا کردن ترکیب اصلی فقط در سه بازی این امکان وجود داشته که فرانسه با یک ترکیب ثابت بازی کند؛ داستانی که از سال ۱۹۵۸ تا به امروز ادامه داشته است. با وجود این وقتی «سرطان» زیدان و «عقرب» تورام برگشتند او مجبور شد تغییراتی را در تیمش به وجود بیاورد تا ستاره شناسی او کامل شود. زیدان به میدان رفت و ترزگه باید روی نیمکت می نشست، درست مثل تیم زیر ۲۱ سال. سرمربی می گوید: یک قهرمان پشش را ترک نمی کند و همیشه باید آن را حفظ کند. «و حالا این پایین دوباره ایتالیا را ملاقات می کند. تیمی که هیچ وقت برایش جذاب نبوده است و دو بار مقابل تیم مالدینی و تاردلی در رده زیر ۲۱ سال با آنها روبه رو شد و فریاد می زد: فوتبال شما قدیمی است، کسالت آور است و زیبایی ندارد» و هر دو بار هم دومنک شکست خورد. اما این بار می گوید: «این جام جهانی دو شگفتی دارد؛ یکی بازی ما که مقابل برزیل برنده شدیم و دیگری پیروزی ایتالیا مقابل آلمان. به احترام ایتالیا کلاهمان را بر می داریم. اما من دو کویرتن را از فرهنگ لغاتم حذف کرده ام.» لطفاً بروید و طالع بینی و ستاره شناسی بخوانید. دومنک اعتقاد بسیاری به آن دارد.

این واقعاً هیجان انگیز است که امشب مقابل ایتالیا بازی می کنیم. هنوز یک بازی دیگر باقی مانده است؛ زیباترین و آخرین بازی. من همیشه بازی ایتالیا را تحسین کرده ام. به خاطر افکار و روش هایی که به کار می برند. بازی مقابل آنها همیشه بازی جدی است و ارزش های واقعی خود را دارد ۹۴ آمدن شرایط روحی خوب بازی می کنند و به همین دلیل به بازی آنها علاقه دارم. ما سه روز وقت داشتیم که خودمان را از زیر فشار و خستگی بازی قبل خلاص کنیم. در این مدت خوب تمرین کرده ایم. حتی اگر از نظر فیزیکی خسته باشیم باز هم فینال انگیزه های خودش را دارد و باعث به وجود آمدن شرایط روحی خوب می شود.

مقابل پرتغال خوب بازی نکردیم. من هم این موضوع را قبول دارم اما کمی هم خسته بودیم و باید احتیاط می کردیم چون می خواستیم که به فینال برسیم و باید از گل خودمان به خوبی محافظت می کردیم. برای من این هفتمین بازی است و باید آن را ببریم. ما پیش می رویم و به آنچه که قبلاً انجام دادیم توجه نمی کنیم. برای من هفتمین بازی مهم است.

این شعار ماست «ما با هم زندگی می کنیم و با هم می میریم.» ما دوست داریم که این زندگی ادامه داشته باشد. یا با هم زندگی می کنیم یا با هم می میریم. این موضوع قبل از صعود هم در تیم ما وجود داشته و به آن همیشه توجه می کنیم. امیدوارم که این بازی برایمان با قهرمانی تمام شود و برای جشن به پاریس برویم.

ایتالیا به همان شیوه ای که می خواستیم بازی کرد. تلاش می کردم تا جایی که امکان دارد آرایش گروهم را به توازن بیشتر برسانم. هر چه به پایان بازی نزدیک می شدم، تاکتیک هایم کمتر موثر واقع می شدند. در آن هنگام بازیکن های دو تیم در زمین هایشان بودند و هیچ یک مرد میانی بازی نداشتند. به مردان با کیفیت بالایی نیاز داشتیم که بتوانند ضربه کاری را به پیکره حریف

گفت وگو با مارچلو لیبی

قهرمانی را به کاناوارو تقدیم می کنم

وارد آورند و اگر نیاز شد گل بزنند.

■**تیم شما با چه شیوه ای در برلین حاضر خواهد شد؟**
مردانم بی تردید نیروی انفجاری کافی برای دیدار پایانی خواهند داشت. آنها در دیدار برابر میزیان در بیشتر زمان بازی عالی بودند و فکر می کنم شما با چشمانتان می توانید روند پیشرفت ما را ببینید. بازیکنانم با پیشروی رقابت ها از نظر جسمی و روحی بهتر و بهتر شدند. گروهی بی نظیر دارم. ما از روحیه گروهی باور نکردنی برخورداریم و همین امر سبب برتری ما خواهد شد. به همه ثابت می شود که گرچه دو تیم از نظر فنی دارای مهره های براستعداد و بی نظیری هستند و تاکنون برابر پیش آمده اند اما این ایتالیاست که برنده خواهد بود. ■**برای رسیدن به فینال جام جهانی شما باید در تصمیم گیری هایتان دقیق باشید. آیا فکر می کنید به میدان فرستادن فرانچسکو توتی کار درستی بود؟**

انتخاب توتی به دلیل توانایی اش در حفظ توپ بود. اعتماد به او برایم سرنوشت ساز بود. باید به فرانچسکو بازی می دادم و باز هم خواهم داد. توتی بازیکنی استثنایی و بی همتا است، برای همین هم تنها یک بار بازی نکرد که البته به خاطر خستگی بود.

■**هیچ یک از مردانتان برای دیدار پایانی محروم نیستند، بنابراین در گروهتان بی نظمی وجود نخواهد داشت.**
بله درست است. از انجام هرگونه عمل احقرانه که منجر به گرفتن کارت می شود، دوری کردیم. ■**کسی هست که بخوانید پیروزی تان را تقدیمش کنید؟**
بردمان را تقدیم فابیو کاناوارو می کنم که در برلین صمدین بازی ملی اش را انجام داده‌اند. او در تورنمتی بزرگ حضور دارد. او را مدافع برتر دنیا می دانم. پیروزی مان را همچنین تقدیم بازیکن های ذخیره مان می کنم که با وجود نپوشیدن پیراهن تیم ملی، مانند بازیکنان حرفه ای و کارآزموده رفتار کردند. بازی پایانی به آنها نیز تعلق دارد و باید باورش کنند. قرار گرفتن در فهرست بیست و سه نفر نهایی ایتالیا کار هر کسی نیست. ■**به یاد ماندنی ترین لحظه هایی که ایتالیا در این جام داشته چه بوده اند؟**

از پای درآوردن جمهوری چک خیلی مهم بود. می توان آن دیدار را شبیه به مبارزه مان در یک چهارم پایانی دانست. می دانستیم که پیروزی برابر چک از رویارویی ما با فرانسه در مرحله حذفی جلوگیری خواهد کرد بنابراین این تیم را شکست دادیم. ■**تنها چیزی که جایبم در این رقابت ها خالی به نظر می رسد یک بازیکن سرآمد و درخشان از ایتالیا است. تاکنون ۱۰ بازیکن مختلف از لاجوردی پوشان گلزنی کرده اند و تنها لوکاتونی توانسته دو گل بزند.**

فکر می کنم چیزی که در موردش حرف می زنید، ویژگی بارز تیم ما باشد. همیشه ترجیح داده ام زیاد از حد روی بازیکنی خاص تکیه نکنم. مطمئنم که این قانون در برلین هم اجرا خواهد شد.

دقیقه صفر

حالا نوبت خط دفاع است

مانی راهبر

بهترین بازیکن جام جهانی ۲۰۰۶ چه کسی است؟
برای رسیدن به پاسخ این سؤال حداقل به قدر ۲۴ ساعت دیگر باید صبر کرد. البته پرسش سختی است و می شود گفت که نظر قطعی در مورد آن نمی توان اظهار کرد. جام جهانی ۲۰۰۶ تا پای فینال فاقد یک بازیکن با تمام وجوه روشن یک ابرستاره بوده و به همین دلیل است که باید تا پایان فینال صبر کرد. حتی شاید بعد از فینال هم گزینه ای قطعی پیشروی تماشاگران و کارشناسان قرار نگیرد و کار به رای گیری و نظرسنجی بکشد. بهترین بازیکن جام از بین ۱۰ نفری که فیفا به عنوان بهترین ها معرفی کرده انتخاب می شود و کم و بیش می شود حدس زد که شانس کدام یک بیشتر است. نگاهی به این فهرست بیندازید. بوفون، کاناوارو، بالاک، کلوژه، زیدان، ویرا، مانیش، زامبروتا، آتری و پیرلو. قرار است یکی انتخاب شود. یک دروازه بان، دو مدافع، پنج هافبک و دو مهاجم. این طور که پیداست شانس مردان خط میانی بیشتر است. آنها ۵۰ درصد فهرست را در اختیار دارند و چهار تای آنها هم یک ۹۰ دقیقه دیگر برای هنرنمایی فرصت دارند. بالاک رهبر واقعی آلمانی ها در این جام بود و یکی دو بازی پرفرورخ را هم پشت سرگذاشت. اما آنها از رسیدن به فینال بازمانده اند و شانس بالاک به این ترتیب کم می شود. آندره پیرلو فراتر از انتظار ظاهر شده اما هنوز چیزهایی برای بردن عنوان بهترین بازیکن جام کم دارد. پیرلو چندان در افکار عمومی جلب نظر نکرده است. برخلاف بقیه ایتالیایی ها چهره کاریزماتیکی ندارد و بازی اش هم گرچه اتو کشیده و دقیق است اما از ظرافت های لازم بهره نبرده. مانیش بی تردید از بهترین های پرتغال بود اما پیراهن زرشکی ها هم از رسیدن به فینال باز ماندند و پیکار رده بندی آن قدر برای هنرنمایی مناسب نیست.

پاتریک ویرا هم یکی از موثرترین بازیکنان فرانسه بوده اما خیلی بعد است که افکار عمومی انتخاب شدن او را تحمل کند. ویرا آنچنان بازیکن خوش اخلاق و محبوبی نیست و فرم بازی اش هم جوری است که به دل نمی نشیند. با ای ترتیب بین هافبک ها باید بیشترین شانس را برای زین الدین زیدان قائل بود. زیزو در دو بازی اخیر فوق العاده بوده و بدشانسسی اش این است که فرانسه در بازی های اول فروغ بازی های اخیر را نداشته اگر نه زیدان از ابتدای جام عملکرد خوبی داشته است. آنچه که شانس زیدان را برای تصاحب بهترین بازیکن بالا می برد سابقه درخشان او است و البته لحظه وداع با فوتبال که درست بعد از پایان جام جهانی است.

دو مهاجم جام جهانی البته آن قدرها شانسى ندارند. میرو کلوژه هر چند تا اینجاى کار بیشترین گل را به ثمر رسانده اما فاصله زیادی با بهترین شدن دارد. اگر رکورد قابل توجهی در گلزنی نصیب کلوژه شده بود شاید این اتفاق می افتاد اما این اتفاق بسیار بعید است. تیری آنری هم آن مهاجم تمام و کمالی که در آرسنال نشان مى دهد نبوده و بیشتر موفقیت اش را مدیون آن تک گل زیبایی است که به برزیل زد.

جی جی بوفون هم می تواند خود را بهترین دروازه بان جام بداند اما خیلی بعید است که یک گلر عنوان بهترین بازیکن را ببرد. در جام جهانی ۲۰۰۲ هم اگر کان به عنوان بهترین انتخاب شد به این دلیل بود که رونالدو عنوان آقای گلی را برده بود و می طلبد که یک نفر از آلمان فینالیست یکی از جوایز جنبی را ببرد. در طول تاریخ جام جهانی فقط یکی دو چهره مثل لویاشین و دنیوزوف بوده اند که بهترین شده اند، آن هم در جام هایی که عنوان رسمی بهترین بازیکن وجود نداشت.

اما کلیدی ترین بازیکنان در خط دفاعی هستند. زامبروتا و کاناوارو هر دو از چهره های برتر جام جهانی بوده اند و می شود گفت که در بین مدافعان رقیب نداشتند. از بین این دو هم مطلقاً شانس بیشتر را باید برای کاناوارو قائل بود. فابیو بعد از ۲۴ سال می تواند همان جامی را که دنیوزوف بالای سر برد در دستاش لمس کند و بر آن بوسه بزنند. با آنکه در ادوار گذشته جام جهانی مدافعان هیچ وقت عنوان بهترین بازیکن را به دست نیاوردند اما در جام جهانی ۲۰۰۶ قاعدتاً باید عنوان بهترین را به یک مدافع ارزانی داشت. جام جهانی ۲۰۰۶ عرصه خودنمایی مدافعان بود و آنها یک‌تا که میدان. وقتی آمار متوسط به ثمر رسیدن گل در هر بازی این قدر پایین آمده پیداست که مهاجمان در بند مدافعان گیر افتاده اند. حالا نوبت مدافعان است و کاناوارو و سرآمد همه آنهاست. اگر فابیو یک ساعت و نیم دیگر مقاومت کند، می تواند هر دو افتخار را به ایتالیا ببرد.